

Lot

Colofon

ISBN: 978 94 6365 725 9

1e druk 2024

© 2024, Marij van der Meij

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

www.elikser.nl

Drukwerk: CSL digitaal B.V.

Vormgeving binnenwerk en omslag: Evelien Veenstra

Foto auteur: Jonne Photography

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

Lot

Marij van der Meij

Met dank aan Elsbeth de Jager, steun en toeverlaat in het schrijfproces.

En aan Helma met haar subtiele gevoel voor taal.

PROLOOG

De geluiden dragen ver in de stilte van de avond. Het is de lichte zilverklank van vrouwenstemmen en hun snelle ademhaling, die alras naderen.

De vrouwen zullen binnenkomen door de opening van de grot, waarvan ik de zanderige bodem met mijn handen diep heb uitgegraven en met verweerd hout beschutting bouwde tegen de wind, de regen en de zon.

Zal ik uiteenvallen in vormloze stukken als anderen voorgoed mijn leven binnendringen, als ze om mijn woorden zullen vragen, om mijn hart, mijn liefde ook, misschien?

Ik ril en hurk bij het vuur dat ik voor de grot heb aangelegd en ik besef dat dromen de grootste vreugde in mijn leven zijn en dat ze op het punt staan uiteen te spatten.

Ik kijk in het vuur en ik wacht.

HOLLOWAYS SAND

De zolen van mijn laarzen plakken aan het hete asfalt van de straat die in een rechte lijn door het dorp loopt. Uit de openstaande deur van de kroeg klinkt geroezemoes van stemmen. Dat verstomt als ik de rugzak bij de drempel laat staan en naar binnen loop. De mannen aan de bar staan nu zwijgend bij elkaar en de meeste kijken weg als ik ze met een hoofdknik begroet.

Jacko, de kroegbaas met zijn grijze staartje, reikt me een glas bier aan waarvan het schuim over de rand slaat.

‘Tijd niet gezien, Lot. Alles oké daarginds?’

Ik knik. ‘Hier?’

‘Elke avond harde gesprekken over de acties die lopen over de gestolen kinderen. De een wil excuses van de politiek, de ander wil geld en weer een ander wil allebei, dus veel bier, veel ruzie, veel gedoe.’

‘Hm. Zo’n honderdduizend kinderen weghalen en weggeven om niet meer dan de kleur van hun huid. Excuses op z’n minst zou ik denken.’

‘Is dat uit te leggen aan die schoolkinderen van je?’ vraagt hij.

Ik knik en zwijg over de brief aan het bestuur van de School of the Air waarin een aantal ouders eisen dat ik doe waarvoor ik ben aangenomen: lesgeven per satelliettelefoon aan kinderen in de outback, verder niets. ‘De opruiende praatjes van Lot van Millo maken de kinderen baldadig,’ schrijven ze.

Jacko maant een paar mannen tot rust. ‘Actievoerders. Ze verdreven de politie uit hun wijk. “Aboriginals winnen de strijd”.

Heeft in alle kranten gestaan. Ze raken er niet over uitgepraat.’

‘In Niemandslant komt geen krant, Jacko.’

Nog voor ik hem zie, ruik ik de zure lucht van een ongewassen lichaam.

‘William,’ zeg ik als groet.

Hij tikt op de lege kruk naast mij en er valt opnieuw een stilte

als ik niet direct reageer. De mannen beginnen pas weer te praten als ik knik en hij gaat zitten.

De spiegelwand achter de bar weerkaatst onze gezichten: een man van 63 en een vrouw van 53. Het zijne met diepe groeven, slierten haar die in zijn nek hangen, gaten in zijn gebit, het hare met rimpels, een volledig gebit en een bos droog, maar gewassen haar met veel grijze strepen.

‘Nog iets meegemaakt daarginder?’ Hij neemt een flinke slok bier. In de vereelde huid van zijn hand is het vuil diep in de poriën doorgedrongen.

‘Als je bedoelt of er iemand is, dan heb ik niets meegemaakt.’

‘Ik wel. Net zo jong als jij toen was.’ Hij knipoogt, maar ik trap er niet in en zwijg.

‘Je bent oud,’ sard hij luid als reactie op mijn zwijgen.

‘Ik?’ vraag ik net zo luid en met een lange uithaal en zie dat zijn gezicht betreft als de mannen aan de bar beginnen te lachen.

Ik betaal het bier en steek mijn hand op naar Jacko en de mannen, die nog steeds grinniken.

De vervelozeschool en het speeltuintje liggen er verlaten bij. Twee agenten zitten in de schaduw van de politiepost, die zij delen met die ene ambtenaar die Holloways Sand rijk is. Ik grinnik bij de gedachte hoe de ambtenaar als jonge klerk de jacht op mij opende. Ik was achttien jaar en woonde illegaal in een krot dat ik vond in Niemandland: het moerasachtig gebied aan het einde van het langgerekte strand waar niemand durft te komen door de verhalen over zoutwaterkrokodillen. Ook de ambtenaar niet.

Op het strand trek ik mijn laarzen uit. Het is er leeg en zelfs de vogels zijn stil in deze hitte. Na twee kilometer zie ik het pad dat afbuigt naar mijn huis. Voor ik het insla, trek ik mijn kleren uit en laat het water over mijn lichaam kabbelen.

‘Net zo jong als jij toen was.’ Zijn woorden haken vast aan de avond in de kroeg waarin hij, vier vrijwillige oorlogsjaren in Vietnam achter de rug, in militaire outfit binnenwandelde.

Iemand vroeg of hij een biertje wilde en hij schoof de groene pet met de klep naar achteren op zijn hoofd. Misschien was het zijn slepende roofdierentred of de loerende blik in zijn ogen. Ik viel voor hem. Een satansmoment.

Ik raakte verstrikt in een verhouding waarin geweld een speeltje was. Verkrachting wederzijds, zo noemde ik het. Het trok me naar hem toe en maakte me op mijn hoede. En woedend omdat ik het niet begreep. We ontweken elkaar dagenlang, soms zelfs weken. Er was geen verlangen en wat er wel was, wisten we beiden niet.

Onze verhouding eindigde op een avond in de kroeg, waarin ik mijn woede op hem koelde met een mes in mijn hand. Zijn linkerhand heeft hij nooit meer goed kunnen gebruiken.

‘Je leert het nog wel. Iemand doden moet je aankunnen,’ zei hij bewonderend. We zagen elkaar niet vaak meer, maar er is iets gebeven. ‘Respect’ noemde William het. ‘Herkenning,’ zei ik.

De verhouding duurde kort, maar de angst voor wat er schuilgaat in mij is gebeven. Ik was nog geen twintig jaar en besloot om iedereen op afstand te houden.

Door de bladeren heen zie ik het dak van mijn huis dat ik met hulp van een paar mannen uit het dorp heb gebouwd.

Ik kocht het krot en de grond waarop het stond toen ik een vaste baan bij de School of the Air en een permanente verblijfsvergunning kreeg. Het is geworden zoals ik het op papier ontwierp: een vierkant huis van hout, met een slaapkamer, badkamer en een grote ruimte met een vuurplaats in het midden, planken aan de wanden voor boeken, stenen, schelpen en alles wat ik mee naar huis neem.

Ik open de deur en schuif de volle rugzak ertegenaan. Onder de douche was ik het stof uit mijn haar, ik draai de koude kraan wijd open en sta daarna op de veranda waar de warme wind me streelt.

Ik adem diep in. Het is de geur van thuis. Ik houd van het huis waar ik al die jaren alleen gewoond heb.

De boodschappen passen net in de koelkast, die aan de buitenkant vol met zwarte strepen zit. Ik veeg ze weg met mijn mouw en ga met brood en een salade bij de vuurplaats zitten. Het kaarslicht valt over de tafel met resten van het ontbijt, de satelliettelefoon, mappen met aantekeningen, een radio en een computer die ik zelden gebruik.

Het hout knettert, wakkert de herinnering aan de verwaarloosde tuin van William aan. Hij maakte een vuur met te nat hout, struikelde in de dikke walm over de jonge hond die voor zijn voeten liep en smeed het dier zo hard in de langzaam opblaaierende vlammen dat het versuft bleef liggen. Ik stond er als versteend naar te kijken. Zijn gekerm klinkt na al die jaren nog na in mijn oren. Ik sta op en ga op zoek naar een glas wijn.

Het eerste licht valt naar binnen terwijl ik ontbijt. Stipt acht uur maak ik contact met Lily. Zij heeft de kinderen van afgelegene plekken in de Tablelands samengebracht in een kamer van haar boerderij.

De radio kraakt. ‘Lot, ben je daar?’

‘Ja. Goedemorgen.’

‘Hoorde van wat mannen uit de wijk dat je in de kroeg was. Hoe was het?’

‘Zoals gewoonlijk. Behalve jullie actievoerders was ook William er.’

‘Ja, dat weet ik. Hebben ze je verteld dat ze de politie hier de buurt uit hebben gewerkt een paar dagen geleden?’

‘Zij niet, Jacko wel.’

Lily grinnikt. ‘Ze blijven op hun hoede voor jou, zelfs hun heldendaden durven ze je niet te vertellen. Komt door je blik.’

‘Ze vinden me een halve wilde, Lily, dat moeten we maar zo laten. Wat deed de politie daar?’

‘Ze zijn opeens begonnen met onderzoek naar illegale, wítte kinderen in de wijk. ’t Zijn er maar een paar en dan komen ze met twintig agenten.’

‘Hm. Tactiek. Aandacht afleiden van waar het echt om gaat: weggehaalde Aboriginal-kinderen.’

‘Dat denk ik ook, maar het zat de agenten niet mee. Ze dropen af. Dat hadden we hier nog nooit gezien.’

‘Werd tijd. Zal nog wel een staartje krijgen. Van de politie moet je het niet hebben.’ Het klinkt scherper dan ik wil.

‘Soms is het goed dat ze er zijn, Lot.’

‘Ik zeg niet dat ze nooit nuttig zijn.’

‘Nee, maar dat bedoel je wel en een beetje gelijk heb je ook wel.’ De lach klinkt alweer door in haar stem als ze de kinderen bijeenroept en de speaker aanzet.

Halverwege de middag loop ik met een vishengel naar zee. Ik gebruik de hengel als stok, spring over het harde spinifex heen. Het veroorzaakt snijwondjes waar je lang last van hebt. Bij een hoog exemplaar sta ik stil. Het steenrood van de aarde steekt af tegen de blonde slierten van de plant, die het best groeit onder de minst gunstige omstandigheden. Net als ik, denk ik, hoe schaarser hoe beter. Leegte tegen volheid, stilte tegen lawaai, alleen tegen allen.

Het water tilt de dobber hoog op, ik werp opnieuw en beter. De dobber verdwijnt in de diepte en de vis die spartelt voor zijn leven zit stevig vast aan de haak. Een grijsgroene, zilverschattige barramundi, klein, veertig centimeter schat ik. Een mannetje. Barramundi's veranderen na zes jaar van geslacht. Grote vissen zijn altijd een vrouwtje.

Met één korte tik dood ik de vis, ik maak hem schoon en loop de kortste weg terug naar huis, waar ik de vuurplaats schoonmaak en hout kap.

Voor ik het vuur aansteek drink ik in de hangmat op de veranda een glas wijn. De late lach van een kookaburra doorbreekt de stilte en ik schrik op van een klaaglijk geluid en een plotselinge beweging in de struiken.

Met een kloppend hart glijd ik uit de hangmat, grijp het vismes uit de tas met de barramundi en loop naar het grasveldje voor

de veranda. Daar hoor ik het geluid opnieuw, maar zachter nu. Een dier in het nauw, een mens in nood?

‘Wie je ook bent, laat je zien of verdwijnt,’ roep ik met rauwe stem. Er komt beweging in de struiken. Door een opening steekt een hand met daarin een stuk metaal dat het avondlicht vangt. Een kleine gedaante maakt zich los van het groen en rent met gestrekte arm naar me toe. Voordat het metaal mijn buik kan raken steek ik in een reflex mijn arm vooruit. De punt van het lemmet verdwijnt in het vlees van de vooruitgestoken arm, het stuk metaal valt op de grond. Een jammerend geluid volgt en zwelt aan wanneer een uilnachtswaluw, laag bij de grond wachtend op een prooi, op de arm springt en zijn klauwen erin zet. Een incident van niet meer dan drie seconden.

Mijn spieren komen in beweging. Ik jaag de vogel weg, trek voorzichtig de dikke bovenlaag aan kleren van het lichaam en zie dat de punt van het mes een wond veroorzaakte in de bovenarm van een jong kind.

Bij de vuurplaats ontsmet ik de wond en leg een verband aan. Het kind volgt nauwlettend elke beweging. Als de pleisters zijn geplakt kijkt het me onverholen aan met een paar helderblauwe ogen en slaat de blik niet neer als ik hetzelfde doe.

‘Wat is je naam?’ vraag ik.

...

‘Hoe kom je hier?’

...

‘Waar woon je?’

...

‘Doet het pijn?’ Ik vraag het zo vriendelijk mogelijk.

Schuddend hoofd.

‘Kun je niet praten?’

Het kind knikt.

‘Zeg dan wat. Hoe oud je bent bijvoorbeeld, of je bent weggelopen, verdoemd misschien?’

...

‘Het is te donker om je naar het dorp te brengen, maar ik zou het wel moeten doen. Wie is je moeder, of je vader, kan ik ze bellen?’

Het kind slaat voor het eerst de ogen neer.

‘Dan moet ik de politie bellen,’ zeg ik kalm.

‘Niet doen.’ De stem is krachtig en de ogen staan weer wijd open.

‘Nou, de eerste stap is gezet.’ Ik zucht overdreven diep en het dringt tot me door dat het kind stinkt. ‘Wanneer ben jij voor het laatst gewassen?’

Het kind haalt de schouders op en lacht een wit melkgebit bloot, waarin de twee voortanden ontbreken.

In de badkamer zeg ik dat ze haar gewonde arm omhoog moet houden en zeep ik het tengere lichaam in. Alleen haar benen, armen, nek en hals zijn bruin gekleurd, de rest van haar lichaam is inwit. Haar halflange haar is slordig geknipt, zit vol met klitten en pas na een halve fles shampoo is de blonde kleur te zien. Na de douche geef ik haar een T-shirt, een trui en een paar sokken en vraag of ze vis lust. Ze knikt. ‘Ook water,’ zegt ze.

De eerste twee glazen drinkt ze achterelkaar leeg. Ik zet de fles naast de leunstoel waarin ze is gaan zitten en steek het hout in de vuurplaats aan. Op een plank op de rand van de vuurplaats snijd ik de vis in moten, meng wat groente met noten en breek het brood in stukken.

Met opgetrokken knieën, het hoofd op haar gevouwen handen erbovenop, kijkt ze naar me. Soms lacht ze even, geen spoor van angst of ander ongemak. Te moe, misschien.

Ik geef haar alvast een stuk van het brood, dat ze zwijgend aanpakt en onmiddellijk opeet. ‘Wanneer heb je voor het laatst gegeten?’

Ze haalt de schouders op en ik vraag of ze het niet meer weet. Ze knikt, steekt twee vingers in de lucht. ‘Ook twee dagen geen drinken?’

Ze wijst op de fles en dan naar de koelkast. ‘Gister,’ zegt ze.

De zwarte strepen op de koelkast. Ik kijk haar vol ongeloof aan, de spatel met stukjes vis eraan in mijn hand.

‘Ben je hier binnen geweest toen ik er niet was?’

Ze tuit haar mond en schudt haar hoofd. ‘Mag ik nooit doen.’
De dag schiet door mijn hoofd. ‘Was je binnen terwijl ik douchte?’

Ze knikt een paar keer en wijst naar de vis op de grill die ik nog net op tijd kan keren.

‘Nu je jezelf al zo gastvrij hebt binnengelaten kun je me misschien vertellen of mijn gast een naam heeft?’

Ze zakt achteruit in de stoel, wrijft in haar ogen en gaapt met wijdopen mond maar antwoordt niet.

‘Wat hield je trouwens in je hand toen je op me afrende?’

‘Een blikje waarin ik de allerkleinste schelpen stop die ik vind.’

‘Daar had je me mee willen steken?’

Ze schudt heftig met haar hoofd. ‘Het is niet hard. Het dekseltje buigt altijd als ik het openmaak. Ik wilde je alleen maar bang maken.’

‘Hm, dat was je bijna gelukt.’

‘Jij maakte mij ook bang. Je schreeuwde en je had een mes.’

Ik schep het eten op de borden, het mijne vol, het hare voor de helft en zet ze op de rand van de vuurplaats. Ze is op haar hurken in de stoel gaan zitten, eet snel met hand en vork en houdt dan met beide handen het lege bord omhoog, dat ik opnieuw voor de helft vul. Ze eet langzamer nu en heeft moeite om haar ogen open te houden. In de badkamer geef ik haar een nieuwe tandenborstel en ik zie dat ze die goed heeft leren gebruiken. Ik wijs naar mijn bed, verzamel het hoopje muf ruikende kleren dat ze droeg en voor ik de kamer uit ben slaapt ze al.

Aan de binnenkant van de poncho staat productinformatie in een taal die ik niet ken: Zweeds? Fins? Op de veranda hang ik het ding aan een spijker, zet de waterslang erop. De rest van de kleren stop ik in de wasmachine en daarna sta ik pratend met mezelf bij de vuurplaats. Moet ik het melden bij de politie? Jacko bellen? Lily?

Ik dreutel door de kamer en leg het metalen doosje dat ik vond

in het gras op de rand van de vuurplaats. Wat is erop tegen om een kind onderdak te verlenen? Niets.

Ik por het vuur op, breng theewater aan de kook en luister naar de stilte die anders is nu er nog iemand in huis is. Nog nooit gebeurd, nog nooit voor iemand gezorgd. En geen irritatie. Hoe is het mogelijk. Ik lach en spreid de slaapzak uit over de bank waarop ik zal slapen. Het is een kind en het is maar voor een nacht.

Ze heeft nieuwe houtblokken in de vuurplaats gelegd, de asla buiten gelegd en een steen tegen de open deur gelegd waardoor een frisse ochtendlucht naar binnen waait.

‘Koffie of thee?’ vraagt ze, als ze ziet dat ik wakker ben.

Op de klok die op een van de planken staat zie ik dat het kwart over zes is en nog maar nauwelijks licht. ‘Koffie.’ Ik wijs naar de kast waarin alles staat en zij knikt. ‘Heb ik al gezien,’ zegt ze.

‘Oké.’ Ik schuif de slaapzak van me af, zoek mijn kleren bij elkaar en zeg voor ik naar de badkamer loop: ‘Ik gooi het water over de koffie, niet jij.’

‘Kan ik wel, al zo vaak gedaan.’

‘Nu niet. Ik kan je niet met brandblaren afleveren.’

‘Waar?’ vraagt ze.

‘Als het moet bij de politie, liever niet maar als ik niet weet hoe je heet blijft er weinig anders over. Ik ga me douchen. Als ik terug ben, wil ik maar één ding van je horen ...’

‘Mijn naam,’ kapt ze me brutaal af en ik vraag of ze al kan schrijven.

Ze knikt en ik geef haar een pen en papier. ‘Schrijf je hele naam op en hou me niet voor de gek.’

Onder de douche vraag ik me af wat ze zal doen. Tóch de koffie opschenken, níét haar naam schrijven, er simpelweg vandoor gaan?

Ze is gebleven en heeft de helft van haar kleren van de waslijn gehaald en aangetrokken. Mijn T-shirt, trui en sokken heeft ze in een stapeltje op de stoel gelegd en erbovenop ligt het vel pa-

pier dat ik haar gaf. Zelf zit ze met gekruiste benen op de grond, het hoofd gebogen over een aantal vellen papier die ze uit de tekenmap moet hebben getrokken. Ze tekent met verschillende kleuren fineliners, die ze uit de tafellade heeft gepakt, talloze rondjes asymmetrische vormen, terwijl ze in zichzelf mompelt en zachtjes lacht. Ze kijkt pas op als ik naast haar sta.

Ze wijst naar de koffiepote. 'Klaar. Ik wil ook.'

'Ben je niet wat te jong voor koffie?'

Ze maakt er geen woord aan vuil en wijst naar het stapeltje kleren en het papier. In grote, duidelijke letters heeft ze drie woorden geschreven: FRIDA BLAUW (SOMS).

'Is Blauw je achternaam?'

'Nee.'

'Noemen ze je Frida en soms Blauw?'

'Soms Blauw, als ze denkt dat ik het niet hoor.' Ze knipoogt zo overduidelijk dat de hele rechterkant van het gezichtje scheeftrekt. Ik schiet in de lach en vraag of 'ze' haar moeder is.

'Niet mijn moeder, dat kun je zo zien. Ze heet Dorothy.'

'Woon je bij haar?'

'Ja.'

Met rappe bewegingen tekent ze stokachtige figuurtjes in verschillende kleurencombinaties.

'Mooi,' zeg ik. Ik meen het. Ze kijkt naar me op, trekt haar schouders op en lacht. De uitdrukking op haar gezicht past voor het eerst bij haar leeftijd.

Ik schenk koffie in, geef haar een halfvolle mok met veel melk en schrik van het lichte, vrolijke gevoel dat haar lachje bij me oproept. Ik spreek mezelf toe: ga iets doen, bel met de vrouw bij wie ze woont en spreek af dat je Frida vandaag nog brengt.

Ze kauwt met open mond op een boterham met pindakaas en zegt opeens: 'Ze heeft gezegd dat ik hier moet blijven wachten.'

'Dorothy?'

'Nee, die andere vrouw, die me heeft meegenomen.'

'Praat eens door. Waarvandaan ben je meegenomen?'

'Stoney Creek. Daar speel ik heel vaak.'

‘Dat is in de Tablelands, bij Kuranda. Woont Dorothy daar?’
Ze knikt en ik vraag wie de vrouw is die haar heeft meegenomen.

‘Mijn moeder. Dat zei ze.’ Ze stopt met kauwen en er verschijnt een dun rimpeltje in haar voorhoofd. ‘Maar ik weet niet of dat waar is.’

‘Dat ze je moeder is?’

‘Ze is heel oud, net zoals jij.’

‘Hoeveel jaar ben je?’

‘Ik moet bijna naar school want ik word zes jaar.’

‘Begrijp ik het goed dat jij met die vrouw bent meegegaan terwijl je haar nooit had gezien?’ Ze knikt en ik vraag of niemand ooit gezegd heeft dat ze niet met vreemden mee moet gaan. Ze schudt nadrukkelijk haar hoofd. ‘Ze is geen vreemde. Ze heeft dezelfde kleuren als ik.’

Ze buigt haar hoofd voorover en gaat verder met tekenen alsof ze thuis is.

Ik reconstrueer: een vreemde vrouw neemt een kind van vijf jaar mee uit haar dorp, gaat met haar naar Holloways Sand, loopt met haar het lange stuk naar Niemandland, hult haar in een dubbel stel kleren en een te grote poncho, laat haar alleen achter in de struiken van mijn huis, zegt dat ze hier moet blijven wachten en het kind doet dat.

Is het een merkwaardig en ongenaakbaar meisje of een gezeglijk kind dat gewoon doet wat iemand haar vraagt te doen? Of allebei misschien?

‘We lopen zo naar het dorp, ik huur een auto en breng je naar Kuranda.’

Ze staat onmiddellijk op, trekt haar schoenen aan en volgt mij met haar ogen. In de kast van de slaapkamer zoek ik naar mijn vrijwel ongebruikte rijbewijs en als ik terugkom is ze weg. Ik ren naar de veranda en zie dat ze de poncho en een paar van haar sokken heeft meegenomen.

Ik adem diep in. ‘Opgeruimd staat netjes,’ mompel ik. ‘Meld het bij de politie en dan ben je ervan af.’

Ik toets het telefoonnummer, maar verbreek het contact als er wordt opgenomen en doe hetzelfde als Lily's naam door de satelliettelefoon klinkt.

De tekening die ze op de grond heeft laten liggen zet ik op een van de planken tegen de achterwand. Het is het enige ding op de planken dat niets met mij te maken heeft en ik loop met een ongemakkelijk gevoel naar buiten. Aan het einde van het grasveldje ligt een van de rode sokken die ze van de waslijn haalde en in de struiken ernaast zijn een paar ragfijne takjes afgebroken. Dit is de richting waarin ze is gegaan. Er is daar niets dan leegheid.

Met stok en verrekijker ga ik op pad en na een paar honderd meter vind ik de tweede sok. Ze heeft er een speurtocht van gemaakt en leidt mij ergens naartoe.

Vlak voordat het moeras begint loopt een kreek waardoor het zeewater het land in loopt. De verhalen over de zoutwaterkrokodillen spelen zich hier af. Ik zag er nooit een, maar toch maakt het idee me vandaag onrustig. Ik roep de naam van het kind. Het geluid eechoot door de stilte, maar niets beweegt.

Staande op een verhoging van stenen speur ik met de verrekijker de omgeving af. Half onder de struiken verscholen staat een kleine tent. Ernaast zit een vrouw met grijs haar in een paardenstaart en gebogen schouders die uit een flesje water drinkt. Als ik binnen haar gezichtsveld kom steek ik een hand omhoog en loop naar haar toe.

Het kind heeft niet te veel gezegd: ze hebben dezelfde kleuren. Ze heeft een inwit gezicht, blauwe ogen met een grijs randje rond de iris en donkere kringen eronder. De joggingbroek en het T-shirt zijn smoezelig en gekreukt, maar duur en elegant van snit. Om haar heen hangt dezelfde lucht als bij het kind voor ze onder de douche ging.

'Wie ben je?' vraag ik.

Ze stelt zich met monotone stem voor: 'Gudrun Sigurdardóttir, 55 jaar, IJslandse, wetenschapper, moeder van Frida.'

'Ik vermoed dat je weet wie ik ben.'